

Introit: **Zasnoubím si tě navěky, zasnoubím si tě spravedlností a právem, milosrdenstvím a slitováním, zasnoubím si tě věrností a poznáš Hospodina. V onen den odpovím, je výrok Hospodinův, odpovím nebesům a ona odpovědí zemi, země pak odpoví obilí, moštu a oleji a ony odpovědí Jizreelu (to je Bůh rozsívá). Vsej je pro sebe do země, Neomilostněné budu milostiv, těm, kdo Nejsou-lid-můj, řeknu: „Tys můj lid,“ a on řekne: „Můj Bože!“ (Ozeáš 2, 21-25)**

Píseň 688

Modlitba

Čtení: Joel 2, 12-27

Píseň 753

Text kázání: Jan 2, 1-11

Milí přátelé, bratři a sestry,

ve středu jsme mohli být svědky nádherné svatby Báry a Bartka. Svatební výzdoba nám ještě dnes slouží k bohoslužbě díkuvzdání. Děkujeme tedy všem, kteří výzdobu chystali. Svatba propojená s vděčností Bohu. S ovocem, s úrodou. S vínem. Na této svatbě vše dopadlo dobře. A bylo tam dobře. Nic nedošlo a ještě i zbylo. Novomanželé a jejich rodiny byli v přípravách důslední a nic nepodcenili.

To by se ale nedalo říct o **svatbě v Káni Galilejské**. Tam někdo něco zadrbal, podcenil. Možná množství vína bylo spočítáno správně, akorát se to zapomnělo vynásobit dvěma, řečeno ústy klasika divadla Járy Cimrmana. Jaké štěstí však měli hostitelé, že **pozvali na svatbu Ježíše a jeho učedníky**. A taky to, že **tam byla i Ježíšova matka**.

Byla to právě ona, která Ježíše přesvědčila, aby tato svatba neskončila fiaskem. Aby ženich a jeho rodina nebyli vystaveni hanbě. Aby se společná radost dvou svatbou spojených rodin nezměnila v pohrdání, posměch a v rozkol. V izolaci typu, *tak s nimi už nikdy nechceme nic mít*. V kolika našich vztazích, bratři a sestry, je společná radost, ale i vzájemné nesení těžkých břemen toho druhého a v kolika vztazích je naopak rozbroj, neodpuštění a prohlubující se propast? Ten příběh z Káni nás učí, že tam kde nám už dochází šťáva, tam, kde už nevidíme žádné východisko, tam, kde je překážka, zeď anebo propast, tam stačí pozvat Ježíše. A netýká se to jen vztahů, ale všeho, kde se nám život hroutí, kde nám došla síla jít dál, tam, kde jsme něco pokazili a nevíme, jak z toho ven.

Na svatbě došlo víno. Vědělo to jen pár organizátorů. Drželi to v utajení před všemi hosty, ale nevěděli si s tím moc rady. Jedna jediná žena ale věděla. **Maria, matka Ježíšova**. Ačkoliv Ježíš do té doby neučinil ještě žádný zázrak, tak přesto věděla, že je to On, kdo může pomoci. A tak Ježíši řekla, jen tři slova: „**Už nemají víno.**“ Krátká a stručná prosba. A nemusela nic víc dodávat. Ježíš věděl, co má v srdci a co tím myslí. Ani naše modlitby nejsou vyslyšeny pro množství slov, ale podle toho, jestli Pánu důvěřujeme, že On je mocen změnit danou situaci k slávě Boží. A taky jestli Jej skutečně do daného problému pustíme a necháme Ho jednat podle Jeho.

I když Ježíšova matka slyší od Ježíše zdánlivě odmítavou odpověď: „**Co to ode mne žádáš! Ještě nepřišla má hodina.**“, tak přesto se Ježíš smiluje a začne konat. Pán Ježíš je totiž Ten, který má moc změnit i nezměnitelné. On je ten, který má moc jednat mimo dané principy, mimo fyzikální zákony. Co se jeví nemožné, u Ježíše je všemožné. A v Něm můžeme poznávat živého Boha, který má moc i nad přírodou. Všichni moc dobře víme, jak to v přírodě funguje. Že **musíme nejprve zasít, obdělávat, zalívat a až po nějaké době můžeme sklízet. Všichni taky víme, že tu musí přiložit ruku k dílu člověk, aby bylo co sklízet. Ovšem každý soudný taky ví, že bez Boha, který dává vzrůst, to také prostě nepůjde**. A právě při bohoslužbě díkuvzdání za úrodu, si to máme každým rokem s vděčností uvědomovat. Bez Boha bychom nebyli živi, neboť bychom neměli, co jíst. On dává vzrůst také dobytku, máme maso, mléko, vajíčka, zeleninu, ovoce. Veškeré potraviny získáváme ze země a z díla Božího stvoření. Mnohdy na to zapomínáme a bereme to jako samozřejmost. Ovšem bez Boží přízně bychom zahynuli hladu.

V tehdejší Izraeli si to uvědomovali o to více. Pokud tam nepřišli jarní a podzimní deště, tak to měli vždy spojené s tím, že Hospodin jim přestal žehnat. Problém byl ovšem také v tom, že Izraelci se dost často **místo na Hospodina obraceli na pohanského boha úrody baala**. A tak o to více pak bylo v Izraeli sucho a s tím spojený hlad a bída, tak jako **za doby Elijáše, kdy nepřišlo celé tři roky**. Tím důvodem bylo právě to, aby lidé poznali, že baal jim nepomůže, že mají činit pokání a obracet se na Hospodina. Četli jsme to u toho proroka Joele: **Nyní tedy, je výrok Hospodinův, vraťte se ke mně celým srdcem, v postu, pláči a nářku**.

Roztrhněte svá srdce, ne oděv, navraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je milostivý a plný slitování, shovívavý a nejvyšš milosrdný. Jímá ho lítost nad každým zlem. A jaká je odpověď Hospodina těm, kteří se k Němu vrací a kteří v Něho doufají? **Neboj se, země, jásej a raduj se, neboť veliké věci vykoná Hospodin. Neboj se, dobytku na poli, stepní pastviny se zazelenají, strom zase ponese ovoce, fíkovník a réva vydají úrodu... Humna budou plná obilí, lisy budou přetékat moštem a čerstvým olejem.** Zaslíbení má Izrael veliké. Ovšem nejen Izrael. V Pánu Ježíši Kristu se vlastně naplnilo Joelovo proroctví, když říká: **Jásejte, synové Sijónu, radujte se z Hospodina, svého Boha, neboť vám dá učitele spravedlnosti a jako na začátku vám sešle hojnost dešťů podzimních i jarních.**

Milí přátelé, dnes žijeme ve společnosti, která se má nejlépe v historii. Na jedné straně bohatý západ, prosperující země, na straně druhé ale hlad, bída i války. Nakolik si ale naše společnost uvědomuje, že jsme na Bohu vlastně závislí? Vždyť je to přece Bůh, který dává vzrůst! Mnohá zvláště západní společnost to ale bere jako samozřejmost. Příroda nám dává, tak je potřeba z toho těžit. Opravdu je to jen příroda? A kdo ji stvořil? Kdo stvořil zrno, které má schopnost vzklíčit, vyrůst a dát plody? Kdo dává vzrůst dobytku?

Velice se mi líbí ten Boží princip, který nám odhaluje prorok Ozeáš, jež jsme četli v úvodu: **V onen den odpovím, je výrok Hospodinův, odpovím nebesům a ona odpovědí zemi, země pak odpoví obilí, moštu a oleji a ony odpovědí Jizreelu (to je Bůh rozsívá).** Zajímavá řeč a princip, jak to vše funguje, co to mu říkáte? Nezapomínejme na to, bratři a sestry, že Slovem Božím byly stvořeny světy a Slovem Božím jsme všichni živi. I ti, kteří si to neuvědomují. Pamatujme na to, že stačí jedno jediné Slovo našeho Boha a může přijít konec. Anebo taky nový začátek a nová naděje, Když se člověk odvrátí od zlých cest k Bohu.

Považuji, milí přátelé, za velikou milost Boží, že to **Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.** A v Ježíši Kristu je nová naděje pro každého, kdo věří. Jak jsme četli o událostech v Káni, Kristus má moc dokonce přeskocit běžné postupy a zákonitosti. **Vodu promění ve víno.** Kdo to kdy viděl? Avšak je potřeba si povšimnout, že Ježíš zve k podílu na zázraku i nás lidi. Vzpomeňme třeba **zázrak nasycení pěti tisíců.** Mladý chlapec dá to málo, co má, Ježíši k dispozici. Ten láme, dává učedníkům a ti rozdávají hladovým. A v Káni zase Ježíš řekne služebníkům, aby **šest nádob na očišťování naplnili vodu až po okraj.** Mnohé zázraky se dějí tam, kde lidé jednají podle Slova Páně. A také tam, kde lidé hnutí soucitem pomáhají potřebným. A zázraky přírody se přece také dějí tehdy, když zemědělci zasejí, obhospodařují a pak sklízí. Mnohé zázraky se dějí také ve skrytu. Ani si je neuvědomujeme. Jezdíme od jara do podzimu kolem polí a bereme jako samozřejmost, že to kolem nás roste. Ovšem jaký to je zázrak! Ani si to neuvědomujeme. Zázrak si neuvědomili ani hosté na té svatbě. Zabráni do své zábavy, ani nevěděli, že se kolem nich děje nějaký zázrak. Jejich veselí nebylo narušeno špatnou zprávou, že došlo víno. Naopak. **Ježíš řekne služebníkům, aby z nádob nabrali a donesli správci hostiny.** A ten je fascinován. Nikoliv tím, že Ježíš proměnil vodu ve víno. To on nevěděl. Ale tím, jak dobré víno to bylo. A tak si zavolá ženicha a začne chválit jeho. „**Každý člověk podává nejprve dobré víno, a teprve když už se hosté napijí, víno horší. Ty jsi však uchoval dobré víno až pro tuto chvíli.**“ Ježíš nejenže zachrání nic netušícího ženicha od ostudy, Jeho zázrak způsobí, že je ženich navíc ještě i pochválen. A to vlastně díky tomu, že byl Ježíš na hostinu pozván a v skrytu koná.

Jak je tedy dobré přizvat Ježíše do všeho našeho pachtění. A nechat Ho v skrytu jednat. Jak je dobré vzít si z Ježíše i příklad. Nedělat věci ke své slávě a navíc ještě přikrývat nedokonalosti druhých. Jak je dobré také Bohu za všech okolností děkovat. A to i ve chvíli, kdy nám není moc do zpěvu. Ovšem začínat každý den děkováním Bohu znamená otevírat se vděčnosti. A díky tomu pak můžeme mít sílu jít dál, v nové radosti. A přes různé překážky zakoušet zázraky Boží na každý den. S vědomím, že ten největší nás teprve čeká. To nejlepší víno nakonec a navěky. Amen. modlitba píseň 240

Večeře Páně (písně 379,295)

Slovo poslání: Žalm 67, 2-7

Požehnání: Žalm 67, 8 píseň 788